

som han altsaa anvendte i den første Tid af sin Ministertid, ikke var nogen god Statsskik, og at Beløbene nu maa optages paa Finansloven, saa paastaa nogle, at han er tvungen til dette Skridt, andre, at der ikke foreligger nogen Tvang. Det skal jeg ikke blande mig i, jeg skal kun sige, at det forekommer mig ganske naturligt, at den højtærede Minister er gaaet den Vej, han nu er gaaet: at optage det kalkulerede Beløb paa Finansloven, det blive nu stort eller lille, og saa lade det for Fremtiden passere derigennem. Det er jo ikke utænkeligt, at der endnu findes andre Steder indenfor Statens Virksomheder, skønt det forekommer mig, at man efterhaanden er bleven meget nærsende paa dette Punkt, hvad der jo er rigtigt nok fra Rigsdagens Side; men det er alligevel ikke utænkeligt, at der endnu kunde findes et eller andet Sted, hvor der ikke aflægges specielt Regnskab, hvor kun vedkommende Virksomhed fører Regnskab for sit eget Vedkommende, fører Regnskab over, hvad der vedrører den paagældende Virksomhed, uden at det kommer til at passere Finansloven. Det er muligt, og hvis det er Tilfældet, saa mener jeg, at denne Forhandling for saa vidt vil have gjort sin Nytte, som den sikkert vil have ført til, at de vedkommende Indehavere af Administrationen paa disse Omraader ville skynde sig med paa det næste Finanslovforslag at faa opført Overskuddet af deres Virksomheder. Jeg antager derfor nu — hvad jeg har fundet rigtigt at udtale ogsaa af en bestemt Grund, nemlig den, at jeg har den Ære for Tiden at være Statsrevisor —, at naar jeg har fundet mig foranlediget til personlig at udtale min Opfattelse af den Slags Bevillinger, nemlig den, at de skulde passere Finansloven og derigennem Statsregnskabet. . . . (*Bluhme*: Det skulde De have fundet paa tidligere). Jeg beder det ærede Medlem erindre, at jeg har ikke givet nogen Foranledning eller har nogen Forpligtelse dertil, og jeg har ingen Sinde unddraget mig den Regel, jeg her omtaler. Jeg har ikke, som det ærede Medlem, for Skik i Tide og Utide at tage Ordet og præcisere mine egne Meninger, men her er en Lejlighed, hvor jeg har Grund til at gøre det, og derfor har jeg tilladt mig at gøre det, hvad enten det nu behager det ærede Medlem eller ej.

Sluttelig er der endnu et Punkt, som jeg vil benytte Lejligheden til at omtale. Der er tidligere ved Finanslovens 1ste Behandling fra det ærede Medlem for Æbeltoft og maaske flere — jeg sluttede mig

til ham den Gang — blevet lyst efter Forsvarskommissionen; det vil sige lyst efter Afslutningen af dens Arbejde. Det samme er sket i Dag fra selve den ærede Ordfører for Flertallet. Dette glæder mig; for det maa vel saa være blevet en almindelig Opfattelse indenfor Flertallet, at nu turde det snart være paa Tide, at denne Kommission endte sine Arbejder og lod os se, om den har kunnet finde ud af denne Sag og forelægge noget, som kan danne Grundlaget for en Løsning af dette Spørgsmaal, eller om det virkelig er saaledes, som den almindelige Opfattelse er, at den er ude af Stand til at kunne blive enig om noget som helst og ikke tør noget som helst . . .

Formanden: Disse Udtalelser høre ikke hjemme her under Finanslovens 3die Behandling.

Martin Madsen: Jeg beder Formanden meget undskyldte, at jeg altsaa har lyst efter Kommissionen, det maa jeg dog gøre, ved jeg, naar Ordføreren gør det. Altsaa, jeg slutter mig til Ordføreren, der lyste efter Forsvarskommissionens Arbejde. Jeg haaber, at det maa komme frem, saaledes at vi alle hver fra sin Side, have en Vejledning, et Grundlag for den Valgkampagne, der forestaar.

I denne Forbindelse maa jeg gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Ringsted (*Zahle*), der udtalte, at han, da Kommissionen blev nedsat, forlangte, at den skulde fremkomme med et Forslag, der tillige nedsatte Militærudgifterne . . . (*Zahle*: Ja, det var Venstres gamle Standpunkt). . . . Jeg maa gøre opmærksom paa, at her kom det ikke an paa Venstres eller Højres gamle Standpunkter, den Gang Kommissionen blev nedsat, thi da blev den nedsat med al Frihed, det var Forudsætningen fra alle Sider, for at man kunde slutte sig dertil, at den skulde fremsætte det Resultat, den kunde naa til og fandt ret og rigtigt. . . . (*Zahle*: Jeg beholder nu min Mening). . . . Ja, det vilde være meget heldigt, om det ærede Medlem vilde beholde den, i alt Fald medens jeg taler.

Formanden: Maa jeg ikke bede ærede Medlemmer om at undlade at afbryde Talerne.

Martin Madsen: Den Gang glemte det ærede Medlem at udtale den Mening, men jeg udtalte min Mening. Jeg udtalte paa min Gruppens Vegne, at det drejede sig ikke ved denne Lejlighed om, hvor